

ADAGIO EM SOL MENOR – ALBINONI

1.DATOS TÉCNICOS DA OBRA

Adagio en sol menor é unha obra de Albinoni. Publicado por primeira vez en 1958 pola editorial Casa Ricordi. Foi refeita en 1945 polo musicólogo italiano Remo Giazotto. Adagio en sol menor pertence ao período musical do Barroco. A funcionalidade da obra debía de ser para os enterros xa que o editor lanzou como argumento da venda que o autor se basou nuns fragmentos do movemento lento de unha sonata a trío de [Albinoni](#), encontrados nas ruínas da Biblioteca de Dresde tras os bombardeos da cidade ocorridos na Segunda Guerra Mundial, pero nunca se encontrou unha proba seria da existencia de tales fragmentos.

A versión máis escoitada foi a de Albinoni, aínda que tamén máis adiante se fixeron versión e se siguen facendo. Tamén se utilizou moito en películas.

2.BIOGRAFÍA DO AUTOR/A

Sábese relativamente pouco da súa vida. Era fillo de Antonio Albinoni (1634-1709), un rico comerciante de papel en Venecia. Estudiu violín e [canto](#). En 1694 dedicou a súa Opus 1 a súa compatriota veneciano cardenal [Pietro Ottoboni](#) (sobriño-neto do

papa [Alejandro VIII](#)). Ottoboni era un mecenas duotros compositores en [Roma](#), como [Arcangelo Corelli](#). É probable que Albinoni fora contratado en 1700 como violinista por [Fernando Carlo, duque de Mantua](#), a quen lle dedicou a súa colección de pezas instrumentales Opus 2. En 1701 escribiu as súas populares [suites](#), e dedicou tal colección ao Gran Duque [Fernando III de Toscana](#).

En 1705 casouse. Antonino Biffi, o *maestro di cappella* de [San Marcos](#) de Venecia foi testigo da súa boda, era amigo de Albinoni. Logrou a súa temprana fama como compositor de ópera en moitas cidades de [Italia](#), incluíndo Venecia, [Génova](#), [Bologna](#), [Mantua](#), [Udine](#), [Piacenza](#) y [Nápoles](#). Durante esta época compuso abundante música instrumental: antes de 1705, escribiu sobre todo [sonatas](#) en trío e concertos para violín, pero entre esa fecha e 1719 dedicouse máis a sonatas para solo e concertos para [oboe](#).

A diferenza da maior parte dos compositores da súa época, parece que nunca buscou un posto en unha [iglesia](#) ou unha [corte](#) da [nobreza](#), pero o certo é que era un home independente con recursos propios. En 1722, [Maximiliano II Manuel de Baviera](#), a quen Albinoni dedicou un conxunto de doce [concertos](#), invitouno a dirixir dúas das súas óperas en [Múnic](#).

Alrededor de 1740, unha colección de [sonatas](#) para violín publicouse en [Francia](#) como unha obra póstuma, e os eruditos supuxeron durante moito tempo que iso significaba que Albinoni morrería para entón. Sin embargo, parece que seguiu vivindo en Venecia sin que chegara hasta nos ningunha composición en este último período da súa vida. Un arquivo da parroquia de San Bernabé indica que Tomaso Albinoni morreu en 1751 «con 79 años», de [diabetes](#).

3.Análise musical

A melodía é instrumental, xa que esta obra non ten voz. Trátase dun contorno tanto ascendente como descendente xa que ten tanto subidas como baixadas ao longo da canción. Aínda que a medida que avanza a canción vai subindo a intensidade.

A obra ten un desenvolvemento como si estivesen contanto unha historia, aínda que por veces se repita.

O seu carácter como dixen antes é máis ben triste .

Trátase dunha melodía neumática.

O seu ritmo é irregular xa que ten altos e baixos. Estamos ante un compás binario. Tamén podemos añadir a polirrimia que existe nesta obra xa que van cambiando os ritmos de lento a rápido.

A súa textura é dunha melodía acompañada, típica do barroco.

Esta obra soe estar orquestada para orquesta de cordas e órgano, aínda que a veces o está solo para cordas.

Como ben dixen antes esta obra non consta de voces senon que ten instrumentos.

Os instrumentos que percivo son o órgano e o violín. É increíble que con tan solo dous instrumentos se poda componse unha melodía tan ampla como isa.

4.Opinión crítica

Na miña opinión a obra transmite tristeza e alegría á vez xa que ten varios ritmos. Tamén penso que cumpre perfectamente a función dunha marcha fúnebre. As súas notas fan que a canción sexa máis triste aínda, tamén se teñen en conta os instrumentos como o órgano, típico dunha igrexa.